

Ngày Xuân ngồi kể chuyện ma

Thảo Lan

Có lẽ chuyện ma là những câu chuyện mà tất cả chúng ta đều có hứng thú nghe từ khi còn nhỏ mặc dù đôi khi nó khiến ta vừa sợ hãi lại vừa tò mò. Tôi có một người cậu họ rất có khiếu ăn nói và đặc biệt có tài kể chuyện ma thật hay. Khi anh chị em chúng tôi còn nhỏ, mỗi khi cậu đến chơi, sau khi cơm nước xong chúng tôi thường kéo cậu lên lầu để bắt cậu kể chuyện ma cho nghe. Mỗi lần như vậy cậu đều bắt anh chị em chúng tôi tắt đèn và chia nhau ngồi ở các góc phòng. Sau khi đèn đã tắt, cậu bèn trỗi lên một giọng cười ma quái khiến tất cả chúng tôi đều sợ hãi mà không ai bảo ai đều lồm cồm bò vào giữa phòng để nép sát chung quanh cậu. Sau đây là truyện do tôi phỏng tác từ một câu chuyện được cậu kể cho nghe vào một buổi tối năm xưa.

Năm đó đơn vị cậu tôi vừa chuyển đến Pleiku. Nơi đóng quân mới lúc bấy giờ là một vùng hẻo lánh hoang vu và có đôi phần huyền bí của miền sơn cước. Đằng sau trại có một cây cổ thụ tàn lá rậm rạp. Mỗi buổi chiều khi hoàng hôn buông xuống, tàn lá lung linh in bóng xuống mặt đất trong chút ánh nắng leo lét còn sót lại của một ngày khiến cảnh tượng thêm nhuốm màu ma quái. Trong đơn vị của cậu có một người lính rất thích tập phóng dao. Một hôm khi cơm chiều vừa xong, anh ta ra sau trại và dùng thân cây cổ thụ đó để làm bia tập. Mỗi khi con dao lưỡi lê cắm phập vào thân cây một giòng nhựa màu nâu đỏ từ thân cây ứa ra không khác nào chính thân cây chảy máu sau mỗi nhát dao. Đêm hôm đó mọi người đều tỉnh giấc khi nghe tiếng động lạ phát ra từ nơi người lính tập phóng dao nằm. Khi đèn được thắp lên thì họ thấy người lính phóng dao nằm lăn lộn, mắt nhắm nghiền, miệng ú ớ như đang nói mơ và toàn thân đầm đìa mồ hôi. Tất cả xúm quanh cố gắng mãi mới có thể đánh thức bạn mình thức giấc. Và sau đây là lời kể của anh ta.

"Buổi chập tối lúc tôi phóng nhát dao cuối cùng vào thân cây trước khi vào trong nghỉ, con dao cắm thật sâu vào trong thân cây mà loay hoay mãi tôi mới rút được nó ra. Thật lạ lùng là khi rút con dao ra, cũng vẫn giòng nhựa chảy ra như mọi lần trước nhưng không hiểu sao nhìn giòng nước nâu đỏ đó tôi bỗng rùng mình và có cảm giác như mình vừa rút dao ra khỏi thân mình của một sinh vật sống chứ không phải là một thân cây vô tri vô giác. Tự nhiên tôi bỗng cảm thấy ớn lạnh. Nghĩ bụng có lẽ bị nhiễm lạnh do sương lam của nơi rừng núi tôi đã bỏ vào trong ngủ sớm hơn mọi bữa. Đang say ngủ tôi thấy như có người lay mình dậy. Mở mắt ra nhìn thì thấy một ông già râu tóc bạc phơ một tay chống gậy một tay dắt theo một đứa nhỏ đứng ngay cạnh giường. Đứa bé nhìn chăm chăm vào mặt tôi rồi quay qua nhìn ông già gật đầu như muốn xác nhận điều gì. Sau đó ông già tiến đến và dùng gậy tì mạnh vào ngực tôi. Ông già trông vẻ ngoài gầy gò khắc khổ nhưng không ngờ quá khỏe. Cây gậy đè nặng vào ngực khiến tôi không thở mà cũng không mở miệng la cầu cứu được. Ông cụ không mở miệng nói một lời nào còn đứa trẻ thì chỉ đứng cạnh đó cười bằng một giọng lạnh lạnh ma quái nhưng không hiểu sao trong tai tôi văng vẳng như có tiếng nói "cho chừa tật ném dao phá nhà của ta". Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng không tài nào thoát ra khỏi đầu gậy được. Đến khi cảm thấy ngộp thở tưởng chừng như ngất xỉu thì đúng lúc các bạn đánh thức tôi dậy".

Trong đám lính chứng kiến sự việc ngày hôm ấy, có nhiều người tin rằng cây cổ thụ già đó chính là nơi nương tựa của những vong hồn vất vưởng không nơi nương tựa. Cũng có người cho rằng anh ta chỉ đơn giản bị cảm lạnh nên nằm mơ thấy ác mộng. Mặc cho ai bàn tán ra sao, suốt đêm hôm đó anh ta để đèn sáng choang không dám ngủ lại và ngồi đốt thuốc hút liên tục cho đến sáng. Ngay khi những tiếng gà gáy đầu tiên cất lên anh ta đã vội vàng chạy ra khu chợ thị xã để mua bông hoa, trái cây, nhang đèn và đem về bày cúng nơi gốc cây cổ thụ. Từ đó tất cả các bạn của anh, ngay cả những người không tin vào chuyện ma, đều tránh xa cây cổ thụ đó. Nếu họ có lại gần chỉ là để ghé lại thắp một nén nhang dưới gốc cây. Không biết có phải nhờ vậy mà suốt thời gian đóng quân ở đó, tất cả đều được bình yên cho đến khi đơn vị chuyển đi nơi khác.

Người Việt ở Virginia này có lẽ không ai không biết đến trung tâm thương mại Eden ở Falls Church. Trung tâm Eden ở Virginia có thể nói tương đương với khu mall Phước Lộc Thọ của vùng quận Cam bên California. Vào ngày weekend đây là nơi tập trung người Việt sống quanh khu vực phía Bắc Virginia và của cả những ai ở các nơi xa xôi về thăm vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Kiếm một chỗ để đậu xe vào ngày weekend ở đây quả là một việc không dễ dàng. Chính vì sự đông đúc đó mà sự việc hơn 3 chỗ dành riêng cho bãi đậu xe được trưng dụng để làm một bồn phun nước đã đem lại ngạc nhiên cho nhiều người. Từ khi bồn nước này được xây tôi chưa có dịp ghé thăm nên không hình dung được chính xác vị trí và hình dáng của nó. Một người bạn ở Centreville đã kể cho tôi nghe sự tích của bồn nước này.

Vài năm về trước có một cặp vợ chồng dắt con nhỏ đi mua sắm ở trung tâm thương mại này. Em bé trai nhỏ đang ở tuổi hiếu động nên đã vùng thoát khỏi tầm tay của ba mẹ để chạy lao ra đường. Chặng may em đã bị xe đụng chết. Sự việc tưởng chừng như đã chìm vào quên lãng nhưng dạo gần đây liên tiếp có nhiều người đi chơi khuya hoặc nhân viên các nhà hàng ra về sau khi đóng cửa đều nghe có tiếng hát và nhìn thấy một em bé trai ngồi chơi quanh quần tại nơi ngày xưa xảy ra tai nạn. Sau khi có nhiều lời đồn đãi, chủ nhân khu thương xá đã mời thầy phong thủy về xem. Theo lời thầy phong thủy thì vong hồn em vẫn còn vương vấn nơi đây và để mọi người yên tâm làm ăn, thầy khuyên nên xây bồn phun nước với mục đích để em có nơi chốn để vui chơi không quấy phá mọi người. Thực hư ra sao không ai biết rõ nhưng nếu thật quả tình em còn vương vấn nơi cõi trần, tôi nghĩ có lẽ nếu tìm được cách để cho linh hồn em được siêu thoát thì chắc sẽ hay hơn.

Cuối năm 1968 gia đình tôi dọn về một căn nhà lầu gỗ ở đối diện với chung cư Nguyễn Thiện Thuật. Thời gian chúng tôi sống tại đây thật ngắn ngủi chỉ khoảng trên dưới một năm trước khi dọn lại về căn nhà cũ tại Vườn Bà Lớn gần đây. Sau khi dọn đi ba mẹ chúng tôi thỉnh thoảng vẫn còn liên lạc với gia đình người chủ mới mua lại căn nhà đó. Một hôm họ có ghé chơi và hỏi thăm về tình trạng căn nhà trước khi ba mẹ chúng tôi bán lại cho họ. Theo lời kể thì họ nói rằng căn nhà đó có ma. Ban ngày người vợ khi ở nhà một mình nấu nướng dưới bếp thường xuyên có cảm giác như có ai đó vừa bước lên cầu thang phía sau lưng mình. Một hôm vào buổi tối khi bà ta đi từ nhà dưới lên lầu, cũng vẫn cái cảm giác như có ai đó nhìn mình, quay lại thì bà ta thấy một bóng người đàn ông mặt trắng bệch đứng ngoài cửa sổ nhìn vào. Chỉ thoáng qua trong chốc lát bóng người đàn ông biến mất. Chẳng biết có phải do bà ta yếu tinh thần nên tưởng tượng ra hay tại do gia đình chúng tôi nặng vía nên không có duyên gặp người cõi âm khi còn ở đó. Có điều tôi chỉ nhớ rằng trong thời gian ngắn ngủi sống tại đó ngoài việc tôi bị ho gà kéo dài cả tháng, tôi đã hai lần trượt chân ngã ở chiếc cầu thang gỗ dẫn lên căn gác nhỏ. Giờ đây ngồi hồi tưởng lại chả biết lúc ấy do tôi vụng về hay do có ai đó đã kéo chân tôi ngã?

Gần đây tôi vừa được nghe kể một câu chuyện xảy ra nơi làm việc của người em họ ở Sài Gòn. Trong công ty điện lực nơi em họ tôi làm hơn 20 năm có một cô nhân viên bị ung thư vừa mới qua đời. Cô này tuổi còn trẻ có lẽ chỉ cỡ 30 là cùng. Phòng làm việc của cô ta gần phòng làm việc của cô em họ tôi cùng nhiều người khác nữa. Hôm đám tang khi xác cô này vừa được liệm xong còn để quần ở nhà, trong công ty khi mọi người đang bàn tán thương tiếc cho người quá cố thì cô lao công đến cầm chìa khóa mở cửa phòng làm việc của cô này để vào dọn dẹp. Bỗng nhiên mọi người nghe cô lao công la toáng lên: "Ai dọn dẹp bàn của tôi thế này?".

Ngay sau đó người lao công đi ra, vẻ mặt thất thần đờ đẫn. Cô ta chụp người này hỏi chuyện, xong lại xoay sang người khác. Qua những chi tiết từ miệng người lao công nói ra mọi người đoán rằng hồn người mất đã nhập vào cô lao công này để nói chuyện. Cô lao công đi tới một cô ngồi cạnh người em họ tôi hỏi: "Chị xem em mặc bộ đồng phục này có đẹp chưa?" Cô em họ tôi lúc này sợ bần rùn cả tứ chi, chỉ sợ cô lao công quay sang mình. Không riêng gì cô em tôi mọi người hiện diện trong phòng đều sợ xanh mặt. Thế rồi có một người chột nghĩ ra và bấm điện thoại gọi cho em trai của người chết để thông báo.

Cậu em này chạy ngay đến. Ban đầu cậu ta cũng ngỡ ngác chưa biết thực hư thế nào, nhưng sau khi nghe cô lao công nói chuyện với mấy người trong phòng, thì nhận ra đúng là chị mình. Cậu ta tiến tới dỗ dành: "Chị ơi, em đây mà. Chị đừng dọa các chị ở đây sợ. Chị về nhà với em đi." Lúc đầu cô ta còn vùng vằng không chịu và còn bảo rằng đây là chỗ làm việc của cô ấy. Mãi một lúc sau cô lao công bỗng ngã lãn ra ngất xỉu. Cả phòng xúm lại xoa đầu mãi cô này mới tỉnh. Khi tỉnh dậy người lao công ngỡ ngác không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Cô ta chỉ nhớ là lúc bước vào phòng làm việc của người mất để chuẩn bị dọn dẹp thì tự nhiên thấy lạnh dọc sống lưng rồi không còn nhớ gì nữa.

Ban đầu trong số người hiện diện tại đó có nhiều người cũng nghi ngờ cho rằng cô lao công này đóng kịch để dọa mọi người. Nhưng sau lời xác nhận của cậu em, vì cô này nói đúng hết những thứ mà người nhà liệm bỏ vào hòm cho cô ta và cả bộ quần áo đang mặc liệm nữa. Cậu này nói rằng trước khi mất cô chị dặn khi liệm nhớ cho chị ấy mặc bộ đồng phục đi làm vì đó là bộ đồ mà cô ta rất thích.

Tôi chưa từng chứng kiến được tận mắt nên không thể dám bảo đảm những câu chuyện trên có bao nhiêu phần trăm là sự thật hay chỉ là sự thêu dệt hoặc từ trí tưởng tượng của mọi người. Có điều có nhiều chuyện chúng ta khó có thể dùng khoa học để giải thích được.

Khi mất rồi linh hồn có còn hay không và sẽ đi về đâu? Đây là thắc mắc mà có lẽ chỉ có bản thân chúng ta khi thật sự mất đi mới biết. Chỉ tiếc rằng đến lúc đó chúng ta lại không chia sẻ với ai được. Tin hay không, lý giải theo cách nào xin tùy người đọc phán quyết. Tôi chỉ hy vọng rằng bài viết này sẽ mua vui được cho tất cả một vài trống canh vào những lúc trà dư tửu hậu của những ngày xuân còn sót lại.

Thảo Lan